

El llenguatge

El renom

Possem, en català, efectivament, el substantiu renom, compost de nom, i que té un significat equivalent al de fama o anomenada (així com al de malnom i és, alhora, un llinatge). Equival també al substantiu del castellà «renombre», format amb els mateixos elements. Però la diferència entre «renombre» i renom està que de «renombre» hom ha obtingut un adjectiu derivat, «renombrado», i que en català aquest fet no s'ha esdevingut. Renom, procedent de nom, s'ha revelat un mot improductiu, sense capacitat per a la derivació.

Cal cercar en d'altres mots, doncs, l'equivalent català de «renombrado». No són pocs, però, aquells qui no es prenen aquesta molèstia i es limiten simplement a adaptar a la nostra morfologia aquest adjectiu del castellà. I, així, la forma «renombrat» apareix molt sovint en textos escrits en català d'una correcció mitjana-força acceptable. Per poc que hom s'aturi a pensar-hi, però, ha d'adonar-se fàcilment que és una forma inadmissible i que ha d'ésser evitada.

Si de renom no hem obtingut cap adjectiu derivat, tenim, en canvi, els que corresponen als seus equivalents que hem indicat, fama i anomenada, és a dir, famós i anomenat, als quals podem afegir prestigiós, cèlebre, conegut i popular, tots els quals, a part que cada un d'ells pugui semblar que escau més en tal o tal frase, admeten la intensificació adverbial, tan pròpia del català: Era un pintor molt anomenat. El va atendre aquell metge tan famós.

Però, encara, malgrat la seva incapacitat per a l'obtenció d'un adjectiu derivat, a partir de renom, mateix podem formar una expressió adjectiva, per mitjà de la preposició de, amb què obtenim un complement de nom o terme predicatiu: Era un escriptor de renom. Va esdevenir un artista de renom. Aquests recurs, és clar, també és possible amb els equivalents de renom: un cirurgià d'anomenada. Un fotògraf de fama. Un advocat de molt prestigi. I cal no oblidar, finalment, una solució molt popular i molta genuïna: un polític de nota.

Albert Jane